

CAPITOLUL 2

Durerea a doborât-o la pământ. Pentru câteva momente nu mai putu nici să respire. Se forță totuși și, după ce trase de câteva ori aer în piept, își făcu curaj și deschise ochii. Prima dată văzu crengile moarte ale copacilor și iarba micuță ce dădeau împreună un efect respingător. Își ridică privirea în sus pentru a se convinge complet de locul în care se afla. Nu mai avu nici o îndoială: era în pădurea pe care o visa aproape în fiecare noapte. Nu era sigură însă că ce se întâmpla acum era real.

Își rotii ochii verzi în jur încercând să descopere ceva familiar. Văzu poteca pe care alergase de atâtea ori, poteca plină de crengile uscate ce îi lăsaseră urme adânci pe tălpi. Nu avea altă alternativă așa că începu să pășească pe ea, dar încet de data aceasta și cu mare grijă ca nu cumva să se rănească. Își aducea aminte cu durere de acele zile în care a stat la pat, suferind din pricina aceasta...

Ochii îi fugeau când la potecă, când la copaci, când la cerul înnorat care se vedea parțial dincolo de coroanele pomilor înalți. Atenția îi fu distrasă de sunetul râului, pe care îl auzise de atâtea ori în vise. De unde se auzea? Vroia să ajungă acolo neapărat. Încercă să-și dea seama, dar nu putea

distinge dincolo de peretele gros de stejari așa că merse tot înainte pe potecă.

Acum nu îi mai era teamă, vroia să știe de ce visase acest loc de atâtea ori. Vroia să știe cine erau umbrele ce îi provocau atâta teamă în vis. Vroia să știe de unde îi apărea acea lumină. Vroia să știe TOT. De data aceasta însă era calmă. Nu mai fugea, ci se concentra încercând să găsească indicii în ceea ce vedea în jurul ei.

Vântul șuierând printre copaci îi dădu fiori, dar... nu era vântul, își dădu ea seama după un timp. Era cineva, sau, mai bine zis ceva ce se plimba printre ei, ceva ce se ținea după ea, o urmărea. „Sunt tot cei ce mă urmăresc în vis?” se întrebă ea.

- Cine ești? strigă ea puternic, însă nu primi nici un răspuns. Cine ești? Știu că ești acolo! Vreau să vorbesc cu tine!

Încet, frunzele din stejarul din stânga ei au început să foșnească și dintre ele a apărut... ceva. Hanei i s-a oprit respirația.

- C-c-c-ce ești? Vreau să spun, cine ești?

- Așa nu îmi place chestia asta, răspunse micuța arătare cu o un glas ce trăda supărarea profundă pe care o simțea, niciodată nimeni nu își aduce aminte de mine.

- Vrei să spui că ne-am mai văzut?

- Normal că ne-am mai văzut. Aproape zilnic treci pe aici. Când pleci... uiți complet de mine. Starea Micului Will nu se îmbunătățește.

Colțurile gurii i se lăsaseră în jos în timp ce își strânse mânuțele mult prea mici una în cealaltă.

- N-nu înțeleg. Nu mai înțeleg nimic. Este posibil să ne fi văzut cu mult timp în urmă pentru că nu mai știu nimic de atunci. Dar cum poți spune că vin zilnic pe aici?

- Gata, m-am supărat. Nu mai spun nimic, zise Micul Will foarte repede și dispăru printre copaci.

- Hey... stai un pic. Te rog. Nu am vrut să te supăr, mai strigă Hannah în urma lui înainte să fie cuprinsă de disperare.

Tot calmul de mai înainte dispăruse odată cu micuța arătare. Acum Hannah nu mai înțelegea nimic. „Unde sunt? Ce caut aici? Toate astea nu pot fi reale. De ce nu mă trezesc odată?” gândi ea și se lăsă jos.

Începu să plângă încet. Auzi același foșnet între copaci și apoi niște pași ce se apropiau ușor.

- Nu mai plânge, spuse Micul Will. Nu pot să nu fiu rănit de faptul că nu îți aduci aminte de mine. Acum nu mai plânge.

- Dar cine ești? Cine sunt? Și cine era persoana aceea ce îmi apărea în oglindă? Cum am ajuns aici? Unde este aici? Cum pot pleca de aici?

- Of, of... atâtea întrebări! La care să răspund prima dată? De ce ai vrea să pleci?

- Cum de ce? Amy! Detectivul Jones mă caută. Trebuie să îi spun de toate astea.

- Ce să îi spui dacă nu știi nimic? Acum, hai să mergem puțin pe la râu. Întotdeauna ți-a plăcut acolo.

Un pocnet puternic se auzi atunci și un răget ca de leu. Will își ridică ochii de un galben strălucitor și zise puternic:

- Hai să mergem, nu mai poți sta aici. Se apropie. Te duc spre casă.

- Dar ce se întâmplă? întrebă Hannah speriată.

- Nu e timp acum. Hai...

O trase cu putere surprinzător de mare de mână în direcția din care venise. Nu a apucat să își dea prea bine seama de ce se întâmpla, că lumina orbitoare și durerea au cuprins-o din nou...

***

Era atât de plăcută această apă rece ca gheața. O înviora complet. Se stropi din nou când auzi bătaia în ușa.

- Da, Amy, ce s-a întâmplat?

- Am auzit zgomot și am crezut că ai pățit ceva.

- Ce să pățesc? Poate a fost ceva afară... eu nu am auzit nimic, răspunse Hannah fără pic de interes pentru conversație.

Apucă în grabă prosopul pufos aflat lângă chiuvetă și își afundă fața în el pentru câteva clipe. Totul era atât de liniștit acum. Puse ușor prosopul înapoi și se îndreptă către cadă fără a mai arunca vreo privire oglinzii. Dădu ușor drumul la apă, potrivindu-i temperatura și, în timp ce aceasta umplea cada, medita asupra bulelor de aer care se zbăteau sub furia sa. Și din nou acel răget îi tulbură liniștea. O făcea să se simtă mică. Mică asemenea lui Will. Nu-i putea uita fața schimonosită de teamă, ochii micșorați și privirea imploratoare când o trăsese cu o forță impresionantă departe de sursa acelui răget. Ar fi trebuit ca acel instinct matern să fie trezit în ea în acel moment. Dar probabil ea nu-l avea. Ar fi vrut, în ciuda fricii, să fugă spre acel răget, care parcă o chema. Ar fi vrut cu disperare să așeze măcar o piesă din acest imens puzzle în locul destinat ei. Iar acum era din nou aici, în mica ei lume sigură, izolată și insipidă.

Opri ușor apa și, cu un oftat, își prinse părul lung într-un coc dezordonat, adâncindu-se în cada plină de spumă mirosind a fructe de pădure. Ar fi vrut să zăbovească acolo o zi întreagă. Se simțea sfârșită, dar Amy îi găsisese un loc de muncă la centrul de copii cu dezabilități psihice din apropierea casei. Partea cea mai bună era că nu avea timp să se gândească la problemele ei cât timp se afla acolo.

- Hannah, grăbește-te! O auzi pe Amy strigându-i din spatele ușii. Au sunat de la Centru și au spus că au nevoie de tine imediat. Una dintre fete a fost atacată de Mike și dusă de urgență la spital. Spun că nu este vorba de nimic grav, dar că au nevoie de tine acolo în 15 minute.

- Ok! a răspuns Hannah fără entuziasm.

Se ridică brusc, dând drumul la apa din cadă în timp ce se limpezea rapid cu alta rece. „Gata cu visele. Realitatea ne zorește.” Își spuse rapid printre buzele tremurânde și aproape vinete de frig. Se șterse în grabă, își luă halatul și ieși ca tăvălugul din baie, aproape scoțând ușa din balamale.

Se îmbracă mecanic în banala uniformă gri petrol și se grăbi către ușă, încălțându-se în mers, aruncându-i un „Ne vedem la cină!” peste umăr lui Amy dar trântind ușa în urma ei înainte de a primi răspuns.

Deși era deja iunie fulgi ușori de zăpadă pluteau încă în aerul rece, acoperind cimentul de un gri spălăcit cu un strat subțire, ca de praf alb. Vântul tăios îl viscolea însă frecvent lăsând în urma sa forme abstracte. Cerul era totuși de un roșu stins, brăzdat de vinișoare gri pale. Era o priveliște deprimantă. De parcă ceva în micul paradis de sticlă, metal și lumini, aflat dincolo de lumea suburbană de beton, ar fi fost în flăcări.

Hannah grăbi pasul atât din cauza frigului cât și din cauza apăsării din aer. Fusese deja o zi prea

plină și nu era decât la început. Avea nevoie de toată energia pentru a ajunge la sfârșitul ei. Își ridică gulerul uniformei, își strânse mâinile în jurul mijlocului și se deconectă, lăsându-se purtată mecanic spre locul de muncă.

Înainte de a apuca să mai analizeze ceva era deja dincolo de ușile înalte din lemn mâncat de carii. Sala era plină de oameni aflați în așteptare. „E joi!” își spuse repede și, schițând un zâmbet forțat, se îndreptă spre recepție pentru a semna condica. Era zi de vizite. Nu știa cum de îi scăpase acest amănunt.

- 'Neața! spuse un bărbat înalt, creț, cu o figură ștearsă.

- Bună, Andy! răspunse Hannah mimând interesul. Trebuia să găsească un subiect interesant de conversația altfel situația amenința să devină jenantă. Cine a fost atacat mai devreme? Acum era cu adevărat interesată.

- Janet! spuse el repede, dar părând a fi dezgustat ca și când ar fi vrut să ducă discuția în altă direcție.

„Bine că am evitat un dezastru” gândi Hannah.

- Cum s-a întâmplat? a continuat ea implacabilă.

- Mike a devenit brusc agitat și Janet a încercat să-l calmeze. Nu a reușit și s-a ajuns aici.

Tonul indiferent al lui Andy începea s-o nerveze. Era adevărat că Janet nu era cea mai

drăguță dintre persoane și că era bine să te gândești de două ori înainte de a spune ceva în prezența sa, dar era vorba totuși de o persoană rănită. Și era una dintre ei.

- Ce l-a agitat pe Mike? De obicei este foarte calm, aproape letargic.

- Din câte am înțeles, întreba de tine. Te chema. I s-a spus că tu ești în tura de după-amiază, dar el a devenit agitat. Zicea că trebuie să-ți vorbească neapărat...

Hannah se întoarse brusc, lăsându-l încurcat pe Andy și se îndreptă către camera lui Mike. Avea să afle ceva azi, până la urmă. O chemase. Trebuia să-i vorbească. Era posibil să primească un răspuns.

Își croia cu greu drum printre toți acei asistenți sociali și infirmieri care își făceau vizitele, numărând pașii până la camera lui Mike. Devenise deja un obicei. 200 de pași până la camera Amandei. 75 până la camera Otiliei. 333 până la camera lui Mike. 50 până la cea a lui Johnny...

„330... 331... 332” numără încet pașii scârțâiți din cauza linoleumului verde, inexpresiv. „333”

Era în fața ușii. Acum ezita, lucru care nu avea nici un sens. Trase adânc aer în piept și, construind un zâmbet larg, veridic, împinse ușa glisantă. Acolo era Mike. Doar că nu așa cum se aștepta ea, ci legat de aparate, aparent inconștient.

Se îndreptă ușor spre patul său și îi privi îngrijorată fișa. I se administraseră calmante puternice. Un foșnet îi distrase atenția. Era Oly, fratele mai mare al lui Mike. Oly era un tip înalt, athletic, cu trăsături fine. Hannah s-a întors brusc, jenată de lipsa spiritului de observație de care dădu dovadă.

- Bună! l-a auzit pe Oly spunând ușor, pe un ton cald, cu vocea sa de bariton. Zâmbea într-un fel ciudat, aproape răutăcios.

- Bună! răspunse Hannah pe un ton rece, glacial. Se gândea că era cazul să stabilească de acum pozițiile de pe care urmează să se desfășoare discuția. Nu-și permitea să fie în relații de amicitie cu rudele pacienților. Strict profesional. Aceasta era regula de aur.

- Mă tem că ai ajuns puțin, și accentuă cuvântul, cam târziu. Era un ton batjocoritor, dar Hannah decise să-l ignore.

- De fapt, am ajuns mai repede, spuse, întorcându-se către Mike și privind-l îngrijorată. Oare răspunsurile ei vor mai fi acolo când se va trezi?

- Știi ce vreau să spun! Răspunse, dându-i de înțeles că știa mai mult decât s-ar fi convenit să știe. Și cu siguranță nu știa asta de la cineva din personalul Centrului.

- Și ce ar trebui să știi? îl înfruntă ea.

- De exemplu, că te chema. Mike nu a mai vorbit de luni de zile. Iar acum te-a chemat. Pe

tine. O analiză pe Hannah cu un ochi critic și, scârbit, adăugă. Ce ai tu așa de special?

- De ce nu-l întrebi pe Mike? i-a răspuns enervată Hannah.

„De parcă nu am încercat să îi pătrund în minte” șopti cu ciudă pentru sine. Puțin cam tare pentru ca Hannah să nu audă, dar nu îl lăasă să știe că îl auzise.

- Pentru că Mike nu vrea să vorbească decât cu tine! Același dezgust.

„Mă întreb de ce nu dorește să poarte o conversație cu tine” își spuse ea retoric.

- Și presupun că nu știi nimic despre ceea ce vroia să vorbească cu mine, nu? Îl înfruntă Hannah, încercând un ton hotărât și neînduplecat, dar în același timp strângându-și brațele în jurul mijlocului.

- Tot ce știi e că pretindea că avea un mesaj să-ți transmită. Că fusese abordat cu o noapte înainte și că i se ordonase să-ți vorbească.

- I se ordonase? De către cine?

- De ce nu-l întrebi pe Mike? folosii el propria-i întrebare împotriva ei, pe un ton condescendent, și, întorcându-se pe călcâie, ieși din cameră la fel de ușor ca o felină.